

CHÂN DUNG CỦA NÚI

Trần Nguyên Đán

Ai vậy? San che mắt nhìn ra. Bích Ty dưới trụ điện có cây đèn lồng ngay trước nhà. Cô ta vừa rời xe, loay hoay mở trunk xe và cúi người vào đó. Cô ta đi đâu đây? Có hẹn với mình chăng? Đâu có. Làm bộ như không biết vậy.

Thình lình tiếng điện thoại reng trong túi. Vội vã móc ra không kịp nhìn số:

- Hello.

- Hello anh San. Bích Ty. Em đang ở trước cửa nhà anh đây.

- Vậy sao, sao cô biết chắc là tôi ở nhà hôm nay? Lỡ tôi đi vắng thì sao?

- Đừng có ác. Em biết chắc bữa nay anh có nhà. Chân tay như vậy mà đi đâu. Mở cửa đi, em vào đây.

Điện thoại cúp. San mở cửa. Bích Ty vào, tay cầm một gói bọc giấy màu vàng hoàng, có cột nơ xanh uốn cong, tay kia cầm một giỏ đầy. Cô mặc áo màu hồng hở cổ. Đôi mắt vẽ màu nâu nhạt. Nụ cười màu kem rất sáng:

- Mang quà tới thăm người bệnh đây, đến mà không thèm báo trước cho oai.

- Đúng ra tôi để cho cô bấm chuông mời tay, ngóng mời cổ, trông mời mắt rồi tôi mới mở cửa cho oai hơn.

- Em biết là anh không bao giờ dám làm vậy.

Bích Ty nhìn chăm chăm vào chân San:

- Chân anh đỡ chưa? Để em đỡ anh.

Cô gái buông hết những thứ trên tay xuống đất, quàng tay qua vai San, cô thấp hơn San nửa cái đầu, nên phải rướn lên. San định nói thôi và đỡ tay cô gái ra nhưng thấy tội nghiệp. Mà thật ra San có muốn cũng không được, vì Bích Ty đã quàng chặt vai San và bước đi. San đi cà nhắc trong tay Bích Ty.

- Bữa nay trông anh dễ thương hơn mọi khi rất nhiều, không có làm tàng với em nữa.

San im lặng. Câu nói của Bích Ty làm San suy nghĩ. San cũng đang hơi bối rối. San bối rối vì đã mở cửa cho Bích Ty vào. Đúng ra là không nên mở cửa, nên tránh đi. Hai người quen nhau trong một buổi họp mặt các sinh viên ra trường cách đây hai năm. San qua Mỹ nhiều năm hơn Bích Ty, qua một mình, không có gia đình. Bích Ty qua Mỹ muộn hơn, cũng một mình, nghe đâu kết hôn giả với một người nào đó, và nhanh chóng tách rời. Tánh San trầm lặng ít nói. Các cô sinh viên Việt Nam gọi đùa San là thánh, vì San đi nhà thờ và có một đời sống rất mẫu mực, hiếm thấy trong một xã hội tự do phóng túng vào bậc nhất thế giới như xã hội Hoa Kỳ, nơi có tỷ lệ sống chung trước hôn nhân cao nhất thế giới, tỷ lệ li dị cao nhất thế giới, tỷ lệ single mother cao nhất thế giới. Bích Ty thì ồn ào, tự nhiên quá lối. Ngay từ đầu cô đã bám sát San và tỏ ra muốn chiếm hữu. Một vài cô khác có cảm tình với San tự động dang ra vì thấy đôi tượng mới có vẻ ... bạo động quá. Nhưng San tránh cô ra mặt, ban đầu San cũng thấy bình thường, nhưng khi thấy cô gái mỗi ngày mỗi tỏ thái độ mạnh mẽ quá, San tránh dần. Bích Ty biết, nhưng cô vẫn bám theo. Cách đây mấy ngày San bị accident, bị thương chân và trầy tay. Bích Ty lấy tin ở đâu đó, lập tức chạy ngay vào bệnh viện, túc trực bên San. San phải gọi Định, người bạn thân cùng đi nhà thờ vào ở trong bệnh viện suốt buổi hôm đó cho đến khi về nhà. Và bây giờ cô ta đến đây.

- Đang nghĩ gì mà chờ người ra vậy anh? Chân anh ra sao rồi?

- Không sao, cũng đỡ rồi. Cô đến chơi mà mang gì nhiều thế kia.

- Có gì nhiều đâu. Em ghé chợ mua đồ, trưa nay ở lại đây nấu ăn cho anh đây. Em sẽ trở tài nấu ăn cho anh một bữa.

San hoảng hốt:

- Nấu ăn làm gì. Tôi không ăn được đâu. Cô đến chơi một chút rồi về đi làm nữa chứ?

- Em đã xin nghỉ làm ngày hôm nay để chăm sóc cho anh rồi.

- Tôi có làm sao đâu mà chăm sóc. San tự dung cau có, bực bội.

Bích Ty nhìn San, khuôn mặt cô chùng xuống, thoáng buồn:

- Sao anh cứ đối xử với em như vậy, anh San? Em có làm gì anh đâu. Em chỉ muốn chăm sóc anh một chút thôi mà, anh đang đau chân mà.

Rồi cô đổi giọng vui:

- Thôi, nghe lời em một bữa đi. Ngồi đó, cần sai em cái gì thì sai. Em đi nấu ăn đây, em biết nhà anh chẳng có gì, em mua đủ thứ gia vị đây này. Em sẽ nấu phở cho anh ăn nhé.

San im lặng, vì biết mình làm quá, mà cũng chẳng thể làm gì khác hơn. Cô ta đã đến rồi, và sẽ làm cái gì cô ta muốn. Mình cũng không thể đuổi cô ta ra khỏi nhà. Và lại, cô ta cũng chẳng có làm gì mình thật. Sao mình cứ cáu kỉnh vô lý thế. San mở Ti Vi lên coi. Bích Ty đi vào restroom, trở ra với một bộ đồ mặc nhà mỏng mảnh, ngắn ngủn. San chúm mắt vào Ti Vi. May mắn cho San, hôm ấy có football, San ra cái điều say mê, thật ra San thích xem Tennis hơn. Bích Ty loay hoay trong bếp, lúc hỏi cái này lúc hỏi cái nọ, San trả lời nhát gừng, thậm chí cầu mong có ai đến chơi. Định hôm nay đi làm về sớm, hay là để gọi nó. San bấm remote control bớt volume và với tay lấy cái điện thoại trên bàn, bấm số của Định, đầu dây bên kia yêu cầu để lại message:

- San đây. Đi làm về có rảnh thì ghé tao. Tao muốn nói chuyện với mày.

Bích Ty nói vọng ra từ trong bếp:

- Xong cả rồi, để em dọn ra bàn rồi đỡ anh tới.

San đáp nhanh:

- Tôi tự đi được, không sao.

San chới tay ngồi dậy. Vết thương vẫn còn lấn cấn, nhưng San quyết định phải tự đi. San đi cà nhắc đến bàn. Mùi phở bốc lên quả là hấp dẫn. San nghĩ: Ăn cho nhanh rồi đề nghị cô ta đi về. Cả buổi ăn Bích Ty chỉ lo gắp cái này cái kia cho San. Cô chống đũa ngồi nhìn:

- Sao cô không ăn đi?

- Em nhìn anh ăn là đủ no rồi.

San cầm cúi ăn. Bích Ty cười:

- Em nhìn anh ăn và tưởng tượng một gia đình hạnh phúc. Sao mình không thể là một gia đình hạnh phúc anh nhỉ?

San nói:

- Tôi sợ mình phải đi bác sĩ chiều nay, để tôi gọi cho Định nhờ nó chở đi.

San rời ghế trở lại sofa, Tiếng điện thoại reo. San nhắc lên:

- San đây.... Sao vậy? ... Cố gắng nhé ...

Bích Ty lắng tai, nghe ngóng. Cô bước lại gần khi San gác điện thoại xuống:

- Sao, anh Định không đến được hả anh, anh đi làm ra trễ hả?

Cô ngồi xuống cạnh San. San ngồi xích ra. Bích Ty ngồi xích vào:

- Đội nào đấu với đội nào vậy anh?

San không trả lời, vì thật ra San đang hết sức bối rối. Mùi hương nồng nàn từ Bích Ty phả vào mũi San, da thịt cô chạm sát vào San. Chân cô đụng vào chân San:

- Đau... San giả vờ nhăn nhó.

- Đau chỗ nào anh. Để em xem.

Bích Ty cúi xuống, bàn tay cô sờ rầm lớp vải quần bên ngoài vết thương, thấy San không nói gì, cô kéo nhẹ gấu quần lên. San kêu lên:

- Đừng ...

- Để em xem. Em hồi trước cũng có học chút ít về băng bó.

San cảm thấy ngọt ngào. Người Bích Ty như muốn xô hẳn vào San. Cô cúi xuống quá thấp nên ngực áo hở ra. San nhắm mắt lại, giọng San khàn hẳn lại:

- Bích Ty.

Giọng cô gái trơn như mỡ:

- Em đây ...

- Cô ngồi tránh ra một chút. Tôi ngộp thở quá.

Cô gái hơi ngờ ngàng, ngồi xích ra một chút, nhưng khi cô ngước mắt lên, San thấy long lanh một giọt nước mắt. Đừng bao giờ, đừng bao giờ. San kêu lên trong trí một cách cùng quẫn. San cố gắng đứng lên, nhưng chân San bị giữ chặt lại bởi đôi môi Bích Ty. Cô cúi xuống hôn lên bàn chân của San một cách thành kính như hôn chân của một vị thánh. San muốn hét lên. San đưa tay bóp cứng lấy trán. Tất cả những hình ảnh cũ quay lại như một cuộn phim quay chậm mà hết sức rõ ràng. Cậu bé mười bốn tuổi đang ngủ trong căn phòng riêng của cậu. Và cậu kêu lên thảng thốt trong giấc mơ vì thấy một con khủng long đang đè ập lên người mình. Cậu mở mắt ra, không có con khủng long nào hết, có một người đàn bà đang nằm đè lên chân cậu, dù ngái ngủ và sợ hãi cậu bé nhận ra ngay rằng cậu hoàn toàn trần truồng không còn một mảnh quần áo nào trên người. Bàn tay cậu chạm vào một thân thể mềm mại cũng hoàn

toàn trần truồng như thế. Cậu muốn hét lên, nhưng một bàn tay đưa ra bịt miệng cậu lại. Và bàn tay kia hoạt động mạnh mẽ trên thân thể cậu. Những gọng kìm như siết lấy cậu. Cậu bé ngộp thở. Cậu bé muốn ngất đi vì kinh hãi nhưng không ngất được và cũng không thể làm được gì hết, cậu rơi trong một trạng thái mê hoảng và bông bênh, có khi cậu tưởng là cậu đang chết, cậu vùng vẫy một cách tuyệt vọng và yếu ớt. Nhưng đột nhiên một ánh chớp lóe ngang cửa sổ, ánh chớp của bầu trời bên ngoài đang mưa, trong thoáng chốc soi rõ trước mắt cậu bé chân dung của Chúa Jesus treo trên vách. Đôi mắt của Chúa nhìn cậu, đôi mắt rất buồn. Đột ngột, cậu bé bật ngồi dậy, bằng một sức mạnh đột ngột không phải của cậu, hắt người đàn bà rớt xuống giường ...

San dùng tay cố đẩy mạnh đầu Bích Ty ra, một sự sợ hãi khủng khiếp tràn lan trong người San. Nhưng cô gái như rơi vào cơn đông thiếp. Cô dùng hai bàn tay mạnh mẽ bóp mạnh lên vết thương của San khiến San đau đớn oằn người lại và kêu thét lên. Sự đau đớn quá độ làm San mềm nhũn ra, San hầu như muốn ngất đi trên sofa với cái đau đứt thịt da. Bích Ty thở hổn hển:

- San ơi, em yêu anh ..

Cô đổ ập vào người San. Môi cô siết chặt đôi môi xám ngoét vì đau đớn của San, bàn tay cô hoạt động trên thân thể San và cô cũng nhanh chóng tự cởi bỏ những thứ vướng bận trên người mình. Khi chiếc áo San đang mặc bị đứt tung ra, một cảm giác rất lạ dâng lên, một cảm giác chưa từng có bao giờ, hòa tan trong cơn đau. San nhắm mắt lại, buông thả người ra. Vòng tay San ôm choàng Bích Ty và San quờ quạng đáp ứng. Nhưng bỗng nhiên San cảm thấy một cái gì đó chạm vào phía sau gáy. Trong cơn mê hoảng San vẫn nhận ra đó là chiếc thập tự bằng gỗ treo phía sau sofa. Trong thoáng chốc hình ảnh Chúa Jesus hiện ra, đôi mắt Ngài nhìn San, như nhìn cậu bé mười bốn tuổi ngày xưa.

Không, Chúa ơi. San kêu lên trong trí. Con không yêu cô ta, mà dù có yêu thì con cũng không thể làm thế. Sự cuồng nhiệt làm thể xác mê muội, nhưng trí óc San hoàn toàn tỉnh táo. San dùng hết sức mình đẩy mạnh Bích Ty ra, sức mạnh của một người con trai vẫn còn đó cho dù đau đớn vì vết thương, cô té nhào xuống ghế:

- Anh...

Cô bò dậy, bò đến chân San, nắm chặt bàn chân San và khóc:

- Em yêu anh, em chỉ muốn có với anh một đứa con, hãy cho em một đứa con với anh.

Cơn cuồng si đã tắt. San lắc đầu, quơ vội chiếc áo, hai tay dang ra phía trước bảo vệ mình. Bích Ty khóc lóc:

- Em yêu anh, em sẵn sàng làm nô lệ cho anh. Đừng hắt hủi em ..

San nhắm mắt lại, thì thào:

- Không, tôi xin lỗi, tôi không thể... Cô đi đi .., đi về đi.

- Anh...,

Bích Ty nắm chặt tay San, San rút ra.

Đột nhiên San nghe một tiếng cười. San tưởng mình quẩn trí. San mở mắt, Bích Ty ngồi đó, thân thể trần trụi, cô cười, nhưng giọng cười gằn lại, sắt như thép, một giọng nói như vết chém:

- Anh tưởng anh cao giá lắm sao, anh nghĩ tôi hèn hạ đến mức độ phải hạ mình van xin anh bố thí cho chút tình yêu sao? Tôi đẹp, tôi có học, tôi có việc làm, tôi có nhà, tôi có tương lai mà. Không, anh làm rồi. Anh chẳng là cái quái gì cả, anh chỉ là một thằng gay, một thằng gay khôn khổ.

San nhìn trừng trừng vào vách tường trước mặt.

Bích Ty đứng dậy, xoay đầu San nhìn vào mình:

- Nhìn tôi đây, nhìn tôi đây này, tôi xấu xa cái gì mà anh không thể yêu tôi chứ. Hả, tại sao, tại sao, hả?

San nhắm mắt lại.

Bích Ty gào lên, cô đâm vào San, cô tự đâm vào mình, cào cào mình. Cô lại quỳ xuống, cười và khóc. Nỗi sợ hãi làm San muốn hóa đá. Anh thì thào:

- Tôi xin lỗi. Cô đi đi, đi về đi.

Cuối cùng, Bích Ty lặng lẽ đứng dậy, cô mặc lại áo quần, cô đi vào restroom để thay áo quần, cô yên lặng thu xếp những món đồ trong giỏ. Sau đó, cô tiến đến trước mặt San, San vẫn ngồi im không nhúc nhích. Bàn tay cô nâng khuôn mặt đẹp trai của San lên, cô hôn lên vầng trán phẳng, bất động của San, nghẹn ngào:

- Em xin lỗi. Tha thứ cho em. Em về.

Cô bước lên trên những đồ đạc bừa bãi trên sàn nhà, bước qua những thứ mà chính cô đã quăng vương vãi đầy đó trong con mê muội. Bước ra cửa. Trước ngưỡng cửa, cô đứng lại, nhìn một lần nữa. Cô có cảm tưởng đây là lần cuối cùng mình có thể gặp San. Trái tim Bích Ty thắt lại, đau đến nỗi cô muốn quy xuống. Nhưng bằng tất cả sự cố gắng, cô quay đi.

San quay lại, thì thào:

- Bích Ty

Tiếng thì thào như loăng ra và bay trong gió. Bích Ty ngỡ như có tiếng gió đưa tiếng gọi ấy đến tai mình. Tiếng gọi tên cô âu yếm biết bao mà cô chưa bao giờ được nghe, tiếng gọi tên mà cô khao khát được nghe và nếu có thể đánh đổi hết tất cả mọi điều cô có để được nghe tiếng gọi ấy, cô sẵn sàng đổi. Bích Ty dừng lại, lắng nghe và hy vọng. Có phải anh vừa gọi em chăng? Em sẽ chạy vào ngay đây, tức thì, anh muốn em làm gì cho anh, bất cứ gì, em sẽ làm. Anh... Nhưng khi cô nhìn qua khung cửa kính, San vẫn ngồi cúi đầu, nhìn từ phía xa trông như một người bị rơi xuống từ trên giá treo cổ.

San ngồi yên lặng như vậy, cho đến khi Định mở cửa bước vào, nhìn tất cả sự hỗn loạn còn vương vãi trong phòng và mùi hương của người con gái như còn vương vất đâu đó. Định hỏi:

- Chuyện gì đã xảy ra vậy, San. Mà đã làm gì?

San từ từ ngẩng mặt lên, khuôn mặt như hóa đá:

- Tao không làm gì cả.

trần nguyên đán